

komme hvert andet år, og så skal man redegøre for situationen med hensyn til ligestilling af de etniske mindretal blandt de kommunalt ansatte. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om, hvorvidt kommunen har formuleret en politik for ligestilling af etniske mindretal, og hvad det nærmere indhold af denne er, samt andre forhold, der skønnes at have betydning for vurderingen af kommunens indsats på området for ligestilling af etniske mindretal.

For mig at se er det ganske, ganske klart, og det er ikke et oplæg til debat, men simpelt hen bare et oplæg til en ændring af den kommunale styrelseslovgivning. Fru Gudrun Laub har vist viklet sig ind i noget, hun ikke rigtig kan vikle sig ud af igen.

Så til hr. Per Dalgaard: Antallet af arbejdsløse ingeniører består stort set kun af folk fra etniske mindretal eller folk, der har passeret 55 år. Hvis det er ikkediskrimination, så kender jeg ikke begrebet diskrimination.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at hr. Per Dalgaard kan fastholde den der fuldstændig frit i luften svævende opfattelse af, at mennesker af anden etnisk baggrund er totalt ligestillet, når de søger stillinger. Men selvfølgelig, ellers kan Dansk Folkeparti jo heller ikke have den politik, de generelt har over for etniske mindretal, så på den måde hænger det jo sammen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 90: Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse. (Afskaffelse af dobbeltmandater som borgmester og folketingsmedlem eller medlem af Europa-Parlamentet).

Af Klaus Hækkerup (S) m.fl.
(Fremsat 13/11 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 15.40

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Socialdemokratiet har fremsat et forslag til ændring af den kommunale styrelseslov, som vil medføre et forbud mod, at medlemmer af Folketinget eller af Europa-Parlamentet kan vælges til borgmester, magistratsmedlem eller udvalgsformand i kommuner, hvor udvalgsformanden har den øverste daglige ledelse af en del af kommunens administration.

Bemærkningerne til lovforslaget, som jeg har læst med stor interesse, efterlader det indtryk, at forslaget skyldes dels etiske betragtninger vedrørende aflønning af folketingsmedlemmer og borgmestre, dels at de enkelte folketingsmedlemmers og borgmestres opgaver og ansvar har et sådant omfang, at hvervenerne ikke vil kunne varetages samtidig.

Det kan næppe komme som nogen stor overraskelse, at regeringen ikke er enig i forslaget. Kigger man nærmere på forslagsstillernes argumentation vedrørende den dobbelte aflønning, vil man opdage, at det er svært præcist at få hold på, hvad der efter forslagsstillernes opfattelse egentlig er problemet.

Det står nogenlunde klart, at vederlæggelsen af folketingsmedlemmer og borgmestre hver især efter forslagsstillernes opfattelse afspejler arbejdsbyrdens omfang og karakter, og at der er tale om lønninger, som hver især giver mulighed for at opretholde en almindelig levestandard. Det er jeg som udgangspunkt helt enig i.

Men forslagsstillerne konkluderer herefter, at det manglende forbud mod dobbeltmandater ikke kan begrundes i ringe vederlæggelse af folketingsmedlemmer eller borgmestre. Der står i bemærkningerne: Det ikkeeksisterende forbud mod dobbeltmandater kan således ikke begrundes i ringe vederlæggelse af borgmesteren.

Forslagsstillerne mener altså, at det er det manglende forbud, der skal begrundes, og at denne begrundelse ikke kan søges i, at vederlæggelse til borgmestre og folketingsmedlemmer er for små. Derfor må der indføres et forbud. Det er det manglende forbud, der skal begrundes. Jeg vil gerne sige, at det er en form for argumentation, som jeg og regeringen er helt uenig i. Udgangspunktet er forbud, forbud, forbud, med-

mindre vi kan begrunde, at der ikke skal være et.

Det forhold, at to hverv naturligvis fører til et samlet højt vederlag, er der efter min overbevisning ikke noget særlig underligt i, og det kan efter min mening heller ikke begrunde et forbud.

Hvis det er et selvstændigt problem for forslagsstillerne, at et folketingsmedlem eller en borgmester tjener mere, end folketingsmedlemmer henholdsvis borgmestrene tjener efter de gældende vederlagsregler, så burde der jo i stedet indføres et generelt forbud mod ekstra indtjening, det vil sige regler om, at folketingsmedlemmer ikke må tjene penge uden for Folketinget. Det kunne f.eks. være kombineret med en konkret vurdering af, om den ekstra indtjening hidrører fra et fuldtidsjob.

Eller hvad med nogle regler om, at borgmestrene ikke må tjene penge uden for rådhuset f.eks. ved selvstændig virksomhed, ved bestyrelsesarbejde, medlemskab af bestyrelsen for kommunale selskaber, bestyrelsen for H:S eller HUR, eller hvad man ellers kunne nævne?

Jeg tror, at forslagsstillernes argumentation vedrørende dobbelt vederlag reelt skal søges et andet sted end i bemærkningerne til lovforslaget. I en pressemeddelelse på Socialdemokratiets hjemmeside er hr. Klaus Hækkerup citeret for følgende vedrørende lovforslaget: Det svækker befolkningens respekt for det politiske arbejde, hvis vælgerne får den opfattelse, at politikere er mindst lige så interesserede i at styrke deres privatøkonomi som i at varetage deres arbejde ordentligt.

Her tones der jo rent flag. Det er Socialdemokratiets opfattelse, at hvis man både er folketingsmedlem og borgmester, så tænker man mere på privatøkonomi end på at varetage sine hverv. Det er en holdning, der er til at forstå. Men det er en holdning, som jeg og regeringen ikke er enig i.

Må jeg så tilføje, at jeg nok kunne komme i tanker om et par nuværende og tidligere borgmestere, nok egentlig også både tidligere og nuværende borgmestere fra Socialdemokratiet, som har tjent og som tjener en pæn klatskilling uden for rådhuset. Jeg går ikke ud fra, at forslagsstillerne vil mistænke dem for at tænke mere på privatøkonomi end på at passe deres arbejde.

Kl. 15.45

Forslagsstillernes andet argument for forbud er ifølge bemærkningerne, at de to hverv hver især har et sådant omfang og en sådan karakter,

at hvervne ikke vil kunne varetages samtidig på en tilfredsstillende måde.

Jeg er enig i, at det er arbejdskrævende både at være borgmester og folketingsmedlem. Men det er min og regeringens klare opfattelse, at vurderingen af, om folkevalgte kan varetage deres hverv på tilfredsstillende måde, er en sag mellem de folkevalgte og vælgerne.

Folketinget skal således efter regeringens opfattelse ikke fastsætte regler, der har til hensigt at prioritere de folkevalgtes tid. I øvrigt vil et eventuelt forbud, som foreslået af Socialdemokratiet, ikke på nogen måde sikre, at borgmestrene henholdsvis folketingsmedlemmer får den fornødne tid til at varetage deres hverv på tilfredsstillende vis.

Hvis forslagsstillernes argumentation skal følges, bør der da i det mindste indføres regler, der i det hele taget forbyder folketingsmedlemmer og borgmestere at have andre hverv, f.eks. selvstændig erhvervsvirksomhed, bestyrelsesarbejde eller andre former for lønnet beskæftigelse. Det er ikke regeringens ønske.

Regeringen kan således ikke støtte forslaget. Tværtimod er det regeringens opfattelse, at Folketinget kan have god gavn af, at der indimellem er medlemmer af Folketinget, som også har udsigt over den kommunale verden fra en borgmesterstol.

Hvis man kerer sig om vælgernes og befolkningens respekt, som jeg forstår ordføreren for forslagsstillerne gør, jf. det citat, jeg bragte tidligere, så er det mest respektfulde vel i virkeligheden at lade befolkningen bestemme, at lade vælgerne tale. Det synes regeringen skal gælde også på dette punkt.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det var jo ikke nogen særlig venlig modtagelse fra regeringens side. Jeg vil endda sige, at det var en stærkt polemisk modtagelse, som indenrigs- og sundhedsministeren vovede sig ud i.

Han brugte en stor del af sin argumentation til at sige, at så skal der i stedet indføres et generelt forbud mod ekstrairndtægter for folketingsmedlemmer og borgmestere, og så brugte han lang tid til at polemisere mod det. Det er slet ikke det, der står i lovforslaget. Det er en udmærket taktik, at man skyder det, man ikke kan lide, noget andet i skoene, og så angriber man det for det, man har skudt det i skoene. Det er bare ikke det, vi og Folketinget skal tage stilling til i dag.

Det samme gælder selvfølgelig også, når ministeren citerer fra min pressemeddelelse og så lige giver den en lille drejning, og så kan man igen polemisere.

Men det, der undrer mig mest, er, at ministeren slutter af med at sige: Det her skal vi trykt overlade til vælgerne. Må jeg så spørge: Hvorfor har Venstre og De Konservative så i Folketingets Europaudvalg tilsluttet sig, at der skal indføres et forbud mod, at man kan sidde i Folketinget og samtidig sidde i Europa-Parlamentet? Hvorfor kunne det ikke også være overladt til vælgernes afgørelse? Hvorfor er der lige noget på dét område, hvor Venstre synes, at her skal vælgerne ikke have lov at bestemme, her skal vi regulere?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu mestrer jeg ikke disciplinen polemik på noget særlig højt niveau. Så det var ikke et polemisk indlæg, jeg holdt. Det var et logisk indlæg, jeg holdt. Hvad er beskyttelsesformålet? Hvad er det, man vil opnå med lovgivningen? Og hvis man kerer sig om, at folketingsmedlemmer skal have tid til at være folketingsmedlemmer og derfor ikke kan være borgmestre samtidig, må man jo forfølge det logisk. Hvis folketingsmedlemmer er beskæftiget med andet ved siden af folketingshvervet, så skal vi vel også på jagt efter det?

Hvis det er det modsatte, der gør sig gældende, nemlig at det er et problem, at borgmestrene ikke kan passe deres borgmesterjob, fordi de samtidig skal være i Folketingssalen, så er det vel lige så stort et problem, at en borgmester er næstformand for Kommunernes Landsforening eller bestyrelsesformand for KommuneKredit, Kommunedata, Kommunernes Revision eller alt muligt andet, der også tager tid. Det er da logisk.

Kl. 15.50

Må jeg så ikke sige til spørgsmålet om dobbeltmandater i relation til folketingsarbejdet og Europa-Parlamentet, at der jo altså er den meget store forskel, at Europa-Parlamentets væsentligste aktiviteter udfolder sig i henholdsvis Bruxelles og Strasbourg, som er lokaliseret et stykke væk fra de danske kommuner, hvorimod afstanden mellem alle danske kommuner og dette parlament jo i det forhold er ganske beskedne. Det er en væsensforskel i de grundvilkår.

Men hovedpointen er altså, at hvis man vil være respektfuld over for vælgerne, skal man

vel lade vælgerne bestemme det. Jeg tror ikke, at folketingsmedlemmer generelt har noget ønske om, at vi skal indføre præcise regler om tilstedeværelse og fremmødeprocenter. Det er vel ikke tanken med folketingsarbejdet, at vi skal installere et stempelur nede ved døren, og så skal man kunne dokumentere et eller andet bestemt fysisk nærvær. Jeg tror ikke, det er det, vælgerne honorerer i sidste ende.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor indenrigs- og sundhedsministeren taler om stempelur nede ved indgangsdøren til Folketinget, bortset fra at jeg forstår, at der er en fleksordning for de ansatte her i huset – og så argumenterer han imod det. Det er jo slet ikke noget, vi har fremlagt i vores forslag.

Hvorfor kan indenrigs- og sundhedsministeren ikke forholde sig til det forslag, vi har fremsat, i stedet for at skyde os alt muligt andet i skene og så polemisere imod det?

Lad mig så sige: Jeg synes nok, at begrundelsen med, at man går ind for forbud mod dobbeltmandater, når det gælder Europa-Parlamentet og Folketinget, i forhold til en borgmester og Folketinget, nemlig det, at afstanden er meget, meget længere fra Folketinget til Bruxelles, end den er fra en kommune og ind til Folketinget, godt nok er langt ude. Det er muligt, at den åndelige afstand er større, det skal jeg ikke bestride, men fysisk kan jeg ikke se, at det kan bære en selvstændig begrundelse.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det sidste kan jeg ikke forstå. Jeg kan da i dagspressen se, at der helt aktuelt er to danske europaparlamentarikere, den ene vist i øvrigt fra hr. Klaus Hækkerups eget parti, som har den holdning, at det slet ikke kan lade sig gøre at bestride hvervet i Europa-Parlamentet, medmindre man ligefrem flytter til Bruxelles. Så der må da være et eller andet med afstanden, der har en betydning.

Jeg forholder mig til det, som Socialdemokratiet foreslår. Socialdemokratiet anfører, at det er uetisk, at man tjener et beløb, der matcher vederlaget for en borgmesterstilling, og et folketingsvederlag. Det er ikke rimeligt; det er det, der er udgangspunktet. Og det andet udgangspunkt er det med tiden. Og så er det, jeg siger:

Vær dog logisk omkring det. I forhold til, om man passer sit borgmesterjob, skal man vel bestemme på den måde, man forvalter sin borgmestergerning på.

Hvis der er et problem med fysisk fravær, er det vel principielt i forhold til vurderingen af borgmestergerningen ligegyldigt, om det fysiske fravær fra borgmesterstolen knytter sig til, at man varetager velbetalte hverv i arbejderbevægelsen eller i fælleskommunale selskaber eller andre interessesammenslutninger, eller om man varetager et hverv i Folketingssalen. Det er vel ligegyldigt, og ligesådan den anden vej rundt. Det er derfor, jeg siger, at hvis man skal være logisk omkring det, medmindre det bare er misundelseslovgivning eller et eller andet, så bør man da være konsekvent.

Regeringen har den holdning, at vi ikke skal sætte det parlamentariske arbejde på et tidsskema, men at det er vælgerne, der bestemmer, hvem vælgerne ønsker valgt til dette parlament. Det er respektfuldt over for vælgerne, og vi ønsker altså ikke at ekskludere en gruppe mennesker fra at kunne opnå valg til dette Ting.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg vil godt sige, at for mig er det da underligt, at ministeren ikke vil sammenligne en borgmester med et medlem, der sidder i Bruxelles. Jeg sidder i Jylland. Jeg har ikke mulighed for at være i Jylland hele tiden. Jeg kan ikke arbejde, hvis jeg skal transporteres 5 timer hver dag, så jeg har en lejlighed i København. Det er vel på samme måde som de to andre medlemmer i Bruxelles har valgt at sige: Vi kunne godt komme hjem hver dag, hvis vi ville det, men vi ønsker ikke at flyve frem og tilbage.

Så vil jeg godt sige også: Forskellen på en borgmester og et almindeligt byrådsmedlem er, at for en borgmester præciseres det i § 16 b, stk. 1, i den kommunale styrelseslov, at borgmesteren ikke har ret til fravær fra arbejdet efter stk. 1, jf. § 16 b, stk. 2. En borgmester har ikke ret til fravær fra arbejdet.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg kunne slet ikke drømme om at blande mig i, hvor meget hr. Arne Toft opholder sig i København eller Nordjylland, hvor der overnattes eller ikke overnattes, eller hvilke adresser man ophol-

der sig på. Jeg kunne slet ikke drømme om at blande mig i det, og det er jo op til hr. Arne Toft selv at vurdere, om hr. Arne Toft har den arbejdsmæssige kapacitet til at forvalte andre stillinger ved siden af hvervet som folketingsmedlem. Det overlader jeg trygt til hr. Arne Toft.

Det er også derfor, jeg er helt tryk ved, at hvis der er personer, der mener, at de har arbejdskapaciteten til at have hverv ved siden af folketingsarbejdet, så skal det da stå dem frit for. Så er det i regeringens optik ligegyldigt, om det er et erhverv, der knytter sig til et tillidshverv i arbejderbevægelsen eller undervisningsaktiviteter eller valg til et andet politisk organ. Det klarer vælgerne. Det er da noget underlig noget at skulle ophøje sig selv på den måde og på vælgerne vegne fastlægge sådan et regelsæt. Lad os trygt overlade det til vælgerne.

Hr. Arne Toft har jo selv været borgmester. Det kan man også være på mange måder. Man kan sidde på sit kontor, eller man kan sidde i den anden ende af en telefonledning. Det må man jo forvalte, som man bedst selv synes, man skal forvalte det, og hvis man forvalter det godt, opnår man nok den gunst, at man bliver genvalgt. Så lad nu også vælgerne klare det spørgsmål.

Gudrun Laub (V):

Socialdemokraterne har fremsat dette forslag om afskaffelse af dobbeltmandater som borgmester og folketingsmedlem eller medlem af Europa-Parlamentet.

Venstre har ingen modvilje mod dobbeltmandater og stemmer naturligvis imod forslaget. Forslaget her er muligvis inspireret af Europa-Parlamentets vedtagelse om, at hvervet som medlem af Europa-Parlamentet er uforeneligt med hvervet som medlem af et nationalt parlament fra år 2004. EU-vedtagelsen berører imidlertid ikke de nationale forhold.

Forslaget er vist i overensstemmelse med Socialdemokraternes interne partiregler. Hvordan Socialdemokraterne eller andre partier organiserer sig, skal vi ikke blande os i. Derfor finder jeg det også ejendommeligt, at Socialdemokraterne vil have deres egne snærende interne regler gjort til lov, så de også skulle gælde for os andre.

Når Venstre går ind for dobbeltmandater, er det, fordi vi ser en værdi i, at man har den nære kontakt mellem Folketing og amtsråd og kommunalbestyrelser. Det giver en god vekselvirkning, at der altid er folketingsmedlemmer med, som har den direkte føling med, hvordan lov-

givningen virker ude i amter og kommuner. Det giver dynamik i debatterne, og det finder vi værdifuldt.

Venstres mening om dobbeltmandater er velkendt. Venstres organisationsfolk har det med i overvejelserne ved opstilling af kandidater. Og hvad der nok er det vigtigste: Venstres holdning til dobbeltmandater er velkendt af vælgerne. Her kommer den anden og nok vigtigste grund til, at Venstre må afvise dette socialdemokratiske forslag: Det er vælgerne, der bestemmer.

I bemærkningerne til forslaget fremfører Socialdemokraterne som et argument mod dobbeltmandater, at det kræver fuld tid at være MF, og at der gives vederlag til MF'erne, som svarer til en vellønnet fuldtidsstilling.

Kl. 16.00

Vi tror i Venstre på, at folk er forskellige. Vi mener at vide, at vi tror på individualismen. Det er forskelligt, hvor meget den enkelte kan overkomme. Nogle bruger megen tid på folketingsarbejdet, og andre bruger mindre tid på det. Det behøver ikke at have nogen direkte sammenhæng med den politiske indflydelse, det enkelte folketingsmedlem har, og det er ikke noget, der kan gøres op i penge. Så det er simpelt hen utidlig sammenblanding af problemstillinger.

Vi vil ikke sætte begrænsninger på, om folketingsmedlemmerne har et erhverv ved siden af folketingsarbejdet, som de endda kan tjene penge på. Vi vil heller ikke blande os i, om nogle er valgt til flere offentlige tillidshverv. Det er op til hver enkelt, om man vil påtage sig et eller flere hverv, og det er op til partiorganisationerne, hvem de vil stille op og til hvad. Et folketingsmandat er ikke et ansættelsesforhold. Det er et tillidshverv, og hvordan det enkelte medlem tilrettelægger sin tid og sin varetagelse af opgaverne, er op til den enkelte.

Men først og sidst er det altså vælgerne, der afgør, hvem der skal sidde i Folketing og i amtsrådene og i kommunalbestyrelserne. Det at være folkevalgt er et tillidshverv, og det er vælgerens tillid, der er afgørende. Det kan Socialdemokraterne ikke lave om på, heldigvis.

Venstre stemmer imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Det er da rigtig, at det er en tillidserklæring fra vælgerne, når man skal vælges til noget. Det kan vi godt blive enige om. At den nære kontakt mellem kommuner og Folketing er vigtig, jamen det er da helt sikkert. Jeg tror nu også, at den

kan fås på andre måder, selv om man ikke præcis selv har været begge steder.

Man siger, at megen tid er mindre tid. Jeg har jo de erfaringer fra den korte tid, jeg har siddet herinde, at der er nogle, der bruger meget lidt tid. Der er talt meget om pamperi, når det drejer sig om socialdemokrater, og da ikke mindst fra Venstres side. Jeg ved ikke, om det ikke er pamperi fra Venstres side, når man kan lade en borgmester sidde i Folketinget, der overhovedet ikke kommer.

Jeg vil godt spørge fru Gudrun Laub, om ikke det er mærkeligt, at man ikke kan sidde som amtsborgmester og borgmester.

Jeg vil også godt spørge fru Gudrun Laub: Når nu man er borgmester og samtidig sidder i Folketinget, sidder man så ikke som sin egen arbejdsgiver, når man sammenligner det med det tilfælde, hvor man som borgmester i en kommune ikke samtidig kan virke som lærer i samme kommune?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Som jeg allerede sagde i mit ordførerindlæg, er det hvert enkelt folketingsmedlems egen forpligtelse at varetage opgaven her på den måde, som man finder rigtig, og hvordan man har det med sit partitilhørsforhold er jo altså noget, som afgøres, ikke af Folketinget, men af partierne, og det må hvert enkelt parti finde ud af med sig selv.

Jeg ved så ikke helt, hvad hr. Arne Toft sigter til. Det var måske praktisk, hvis hr. Arne Toft ville udtrykke sig mere direkte, hvis han ønsker at tage stilling til konkrete forhold.

I Venstres folketingsgruppe er der for tiden to borgmestre, og det er vi vældig tilfredse med, og jeg ved ikke af andet, end at de passer deres arbejde begge steder på fuldt tilfredsstillende måde for deres vælgere og for partiet og for sig selv.

Så hvis hr. Arne Toft har andet i tankerne, så må jeg høre det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Arne Toft som ordfører. (*Afbrydelse*). Efter som der ikke har meldt sig flere til korte bemærkninger, er det hr. Tofts tur. Sådan er det.

Arne Toft (S):

Det er jo klart, at vi kan støtte forslaget.

Da jeg kom ind i Folketingssalen for første gang som nyvalgt folketingsmedlem, blev jeg

overrasket over, hvor mange stole der egentlig fik lov til at samle støv. Men jeg kan godt forstå, at en person, som bestrider et borgmestershverv eller en rådmandspost, ikke har tid til at bruge sin stol herinde. Vi ved alle sammen, at døgnnet kun har 24 timer.

Kl. 16.05

Forslaget her forholder sig til nogle af de problemer, der er i, at nogle borgmestre har dobbeltmandater som folketingsmedlemmer.

For mig at se er der tre centrale elementer i forslaget, nemlig selve spørgsmålet om formelle forpligtelser, om det moralske dilemma i dobbeltmandater og spørgsmålet om aflønning ifølge dobbeltmandater.

For det første følger der med de hverv, som forslaget omhandler, en række formelle forpligtelser og stærke kompetencer og beføjelser, forpligtelser, der gør, at et borgmestershverv forudsætter daglig virksomhed i kommunen. Derfor bliver det en umenneskelig opgave at udfylde både et hverv som borgmester og som folketingsmedlem på én gang.

Jeg vil ikke gå mere ind i diskussionen af de formelle forpligtelser. De fremgår jo af bemærkningerne til lovforslaget. Dog vil jeg godt nævne, at borgmesteren i modsætning til menige medlemmer af kommunalbestyrelsen er omfattet af § 16 b, stk. 1, i den kommunale styrelseslov, der præciserer, at borgmesteren ikke har ret til fravær fra arbejdet efter stk. 1, jf. § 16 b, stk. 2. Jeg forstår ikke, at man kan være herinde, når man har pligt til at være i sin kommune.

For det andet mener jeg, at der ligger en mere moralsk diskussion, som grundlæggende også handler om demokrati. Jeg kan endnu en gang undres over, at en valgt politiker, der må forventes at drage tilstrækkelig omsorg for sit daglige fuldtidsarbejde, alligevel siger ja til at påtage sig endnu et fuldtidsarbejde. Men det er måske derfor, at nogle stole herinde må stå tomme det meste af tiden.

Jeg vil godt tillade mig at stille spørgsmål om, hvorvidt man som politiker lever op til det ansvar, som vælgerne har valgt én til. Selvfølgelig er det en overvejelse, som den enkelte politiker bør gøre op med sig selv, men det bør ikke forhindre vedkommende i at have en holdning.

Selvfølgelig kan vi ikke berøre personer, der har beskæftigelse uden for det politiske liv, med dette forslag, hvilket heller ikke er hensigten.

Det må blive op til den enkeltes egen samvittighed, men det må tjene som en retningsgiver for,

hvad Folketinget forventer af sine medlemmers politiske fuldtidsarbejde.

For det tredje det, der leder hen til, hvad jeg opfatter som det tredje aspekt, nemlig aflønning af personer, der besidder dobbeltmandater. Dette håber jeg virkelig at Folketinget er lydhør for. Jeg mener ikke, at man bør modtage lønninger fra to fuldtidsstillinger, som man varetager som folkets repræsentant. Vi bør som politikere gå foran og vise, at vi ikke accepterer, at en person modtager fuldtidsløn fra to forskellige politiske job. Det kan nemlig ikke lade sig gøre andre steder. Kunne man tænke sig to ansættelser i to forskellige banker?

Selv om vi Socialdemokrater altid har været imod dobbeltmandater, er vi tilfredse med, at det ser ud til, ikke at regeringen, som jeg egentlig heller ikke troede, vil stemme for det på grund af dobbeltmandaterne i Europa-Parlamentet, men at Dansk Folkeparti, går jeg ud fra, kan se det fornuftige i, at vi undgår, at politikere har to fuldtidsjob. Det bygger jeg på hensynet til dobbeltmandater i Europa-Parlamentet.

Så vil jeg også godt sige til allersidst, at jeg mener, at når man sidder som parlamentariker her i Folketinget, så sidder man reelt som sin egen chef, når man også er borgmester i en kommune.

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Er det bare ikke i misundelse, det, I kommer frem med her? I har da selv folk ude i æteren, der gerne vil og kan have et dobbeltmandat, så jeg mener bare, det er en misundelseslov, I vil have indført her.

Jeg mener også, at det er en nedgørelse, mest af de to, som har dobbeltmandater her i Tinget. Jeg synes, at jeres lovforslag altså skal længere ud på marken, for at nogen kan se på det.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Hr. Arne Toft kalder hvervet som folketingsmedlem for en fuldtidsstilling med fuld løn. Jamen er det ikke en fuldstændig misforståelse, hr. Arne Toft er ude i her, for det er jo et hverv, man bliver valgt til, og ingen kan afsætte én. Man sidder der og har pladsen, og det har man sådan set, ligegyldig hvordan man ter sig, hvis vælgerne har sat én ind.

Det er klart, at man jo ikke kan forvente noget genvalg, hvis man svigter vælgernes tillid, og det er, hvad enten man skifter parti eller bliver

partiløs, eller man ikke laver noget som helst, eller man siger noget andet end det, man har lovet at ville arbejde for. Men det er jo netop det helt specielle ved hvervet som folketingsmedlem, at man er valgt for sin overbevisning, og at det er efter grundloven, man har pladsen her, og det er reguleret på en måde, som ikke har noget med almindelige ansættelsesforhold at gøre.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Til hr. Uno Larsson: Det har ikke noget med misundelse at gøre. Vi erkender, at vi i Socialdemokratiet ikke er interesseret i at have dobbeltmandater på nogen områder, men vi accepterer, at der kan være medlemmer af Folketinget, der sidder i byråd og amtsråd. Men vi mener bare ikke, at nogen kan klare at sidde som borgmester og som medlem af Folketinget.

Til fru Gudrun Laub: Fuldtidsjob? Jamen altså jeg opfatter arbejdet herinde som værende et fuldtidsjob. Og jeg opfatter også, at man ikke efter lovgivningen kan sidde herinde, hvis man samtidig har pligt til at være i kommunen, som det fremgår af § 16.

Jeg synes, det er urimeligt, at man skal kunne være både i Jylland og i København på én gang. Det kan ikke lade sig gøre. Jeg ved godt, man kan sige, at det må vælgerne selv bestemme, men jeg synes, vi skulle være så fornuftige at tage stilling til det. Vi får en rimelig løn for begge job. Vi kan godt nøjes med det ene job og så udføre vores arbejde hundrede procent.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Som før sagt er det jo meget forskelligt, hvem der kan klare hvor meget. Til spørgsmålet om, hvad man kan forlange af folketingsmedlemmer og om placering andre steder, synes jeg, hr. Arne Toft glemmer, at det er muligt at passe arbejdet udmærket.

Det er fuldstændig meningsløst at tro, at man ikke skulle kunne passe to job på den måde her. Hr. Arne Toft forlanger, at man hele tiden, fuldtids, skal være flere steder.

Det er dog ikke sådan, at en borgmester altid skal være hjemme i sin kommune. Der er da mulighed for, at man kan lave forskellige ting, og det er også nødvendigt at gøre.

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Til hr. Arne Toft: Jeg fik ikke rigtig svar på det hele. Mener hr. Arne Toft ikke, at det er en nedgørelse af minimum de to, som jeg i hvert fald kender, der sidder herinde i Tinget og har et dobbeltmandat?

Jeg mener også, at det er en nedgørelse af de folk, der er ude i vores land og har meget, meget, meget mere at lave, meget, meget større forpligtelser og meget andet. De sidder også her i Folketinget, så jeg mener, det er en nedgørelse hele vejen rundt.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg vil godt sige til fru Gudrun Laub: Ja, jeg mener personlig, at det er nødvendigt, hvis man er borgmester i en kommune, at man så er til at få fat i derhjemme. Man er administrativ, og man er politisk leder.

Jeg har selv siddet, som indenrigsministeren også siger, som borgmester i en lille kommune i 16 år. Jeg kunne på ingen måder, hvis jeg skulle passe mit job derhjemme, bestride et job herinde. Det kan godt være, man så kan sige, at det er, fordi jeg ikke var dygtig nok, og det er også rimeligt, men det er nu de betragtninger, jeg har.

Fru Gudrun Laub har været kollega med en borgmester ude fra Farum, der viste, at han kunne sidde herinde og passe sit job.

Med hensyn til hr. Uno Larsson, om det er en ringeagtelse af de mennesker ude omkring: Det tror jeg da ikke. Der er der da ikke noget med. Man overvejer jo selv, hvor meget man skal lave herinde som folketingsmedlem. Men hvis man sidder med vigtige poster, hvor der virkelig er nogle ting nedskrevet, man skal udføre som borgmester, så bestemmer man det altså ikke selv. Det er der lovgivning for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Gudrun Laub for den tredje og dermed sidste korte bemærkning til hr. Toft.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Hr. Arne Toft vil måske gerne diskutere folketingsmedlem hr. Peter Brixtofte, som ikke er til stede? Den pågældende er jo ikke borgmester. De borgmestre, som er medlemmer af Venstre i dag, er folketingsmedlemmerne hr. Preben Rudiengaard og hr. Jens Hald Madsen. Jeg mener, det er helt urimeligt at begynde at kritisere deres

pasning af hverv, hvad enten det er det ene eller det andet sted.

Kl. 16.15

Og når Socialdemokraterne taler om, at der er mange tomme stole herinde, og at vi kender noget til clearingsystemer, så er det jo ikke på grund af borgmesterjob alene. Det er da muligt, at der somme tider er nogle få ledige pladser, fordi der er borgmestre, der er hjemme og passe borgmesterarbejde, men der er sandelig mange andre grunde til, at der somme tider er tomme stole herinde. Og det er måske endda også noget med, at nogle har nogle andre job, hvor de tjener nogle penge.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Arne Toft, og så tror jeg, vi er på vej til at bevæge os hen i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Til fru Gudrun Laub vil jeg gerne sige, at grunden til, at vi havde håbet på, at også regeringen var kommet til fornuft, er jo netop, at både Venstre og De Konservative har været med til at acceptere, at man ikke længere kan sidde i Europa-Parlamentet og i Folketinget. Og jeg ser ingen forskel på, om man skal til Bruxelles, eller man skal til København. Og nu med transporttiden: Hvis man er tæt på en lufthavn, så er der altså ikke ret meget længere transporttid til Bruxelles, end der er til København.

Jeg har intet som helst at sige de borgmestre på, som sidder med deres arbejde, for det har jeg ingen mulighed for at følge med i. Men vi havde altså håbet på, at når man kan gå med til det ene, så kunne man også gå med til det andet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Uno Larsson som ordfører.

Uno Larsson (DF):

Dansk Folkeparti mener faktisk, at vi slet ikke skal blande os i det her, for i sidste ende er det trods alt borgerne, der bestemmer ude i kommunerne.

Hvis f.eks. en borgmester stiller sig til rådighed for Folketinget, så er det op til borgerne, om de ønsker en borgmester i Tinget. Rådmand og borgmestre, rådmand som sagt i Odense, Århus, Aalborg og borgmestre i København er, som det er tilfældet med borgmestre i almindelighed, tillagt stærke kompetencer og beføjelser samt pligter. Det skal der ikke være nogen tvivl

om, absolut ikke, det skal der ikke. Men ude i erhvervslivet, som vi har været inde på, er der mange, der har meget, meget større forpligtelser, meget, meget større. Er det ikke rigtigt derude? Tak!

Der skal der heller ikke være tvivl om, at de har store ansvar og forpligtelser, som man siger, og at de gør et godt stykke arbejde derude i erhvervslivet. Så jeg er da heller ikke i tvivl om andet, end at man her i Folketinget har ansvar og forpligtelser og gør et godt stykke arbejde.

Og jeg er ikke i tvivl om, at de, der stiller op til dobbeltmandat, er sig deres ansvar bevidst. Vi har været lidt inde på det. Formandsposter i de stående udvalg har vi ikke sådan snakket ret meget om, men jeg synes da trods alt alligevel, at det ikke kan sidestilles med en fuldtidsstilling. For en formandspost giver f.eks. typisk ca. 30 pct. af borgmesterlønnen, så det er noget helt andet.

Jeg kalder det her for et misundelsesforslag og dermed færdig med det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kirkegaard (*Afbrydelse*). Nå, jamen så må man lige markere! Hr. Hækkerup for en kort bemærkning. Man må godt markere lidt før; ellers giver jeg den næste ordfører ordet, naturligvis.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Men det er jo også formandens opgave.

Jeg vil godt spørge hr. Uno Larsson: Da vi i Folketinget behandlede ændringen af den kommunale styrelseslov i 1995, som jeg i anden sammenhæng har været inde på før, tog Dansk Folkepartis ordfører, hr. Poul Nødgaard, ordet og sagde, at de lønstigninger, der var indeholdt her, var alt, alt, alt for store.

Da vi den 9. december 1999 behandlede spørgsmål om folketingsmedlemmernes vederlag, tog Dansk Folkepartis ordfører, hr. Poul Nødgaard, også ordet og sagde, at de lønninger, folketingsmedlemmer kom op på, var alt, alt for store. Dansk Folkeparti kunne ikke medvirke og stemme for hverken den eller den anden vederlæggelsesforhøjelse.

Nu står vi så med tilfældet, hvor man kan lægge dem sammen og få endnu mere, få begge forhøjelser, og det har vi fremsat et lovforslag, der vil forhindre. Så spørger Dansk Folkeparti: Er det ikke et misundelsesforslag? Jeg vil godt spørge: Hvordan kan det være, at Dansk Folke-

parti ikke kan støtte det lovforslag med den holdning, man i øvrigt har indtaget?

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Ja, nu skal jeg jo ikke stå og forsvare, hvad andre har sagt i 1995, men jeg er helt stensikker på, at den person, der sagde det, gjorde det af en god mening.

Og det er da også nok rigtigt, at lønningerne måske er for store herinde. Det er klart, at når man skal spare på mange områder, så det var måske også en god ting, at man også så lidt på vores løn. Det har jeg absolut ikke noget imod.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt sige, at jeg ikke synes, hr. Uno Larsson svarede på mit spørgsmål.

Dansk Folkepartis holdning har været, at lønninger til kommunalbestyrelsesmedlemmer og borgmestre er for høje, og lønninger til folketingsmedlemmer er for høje. Nu siger vi så: Skulle vi så ikke lave et forbud mod, at man lægger de to job sammen og dermed får en alt, alt for høj løn ud af det? Og hvad svarer Dansk Folkeparti så: Nej, det skal man da ikke. Det skal der da endelig være adgang til.

Jeg kan godt sige: Jeg synes ikke, at der er hoved og hale på Dansk Folkepartis argumentation.

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Der er altså nogle partier, der har det sådan, at man får efter indsats, og det er jo klart, at hvis man er borgmester, så skal man have en borgmesterløn, og hvis man sidder i Tinget, skal man også have en løn herindefra. Hvis man gør et stykke arbejde et andet sted, skal man selvfølgelig også have en løn derfor.

En borgmesterløn er noget, man får ude i kommunerne, det her forgår herinde. Det er to vidt forskellige ting.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Hækkerup, den tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt bede hr. Uno Larsson svare mig på følgende: Man har et fuldtidsjob som folketings-

medlem, det får man en løn for, der er for høj efter Dansk Folkepartis mening, man har et job som borgmester, det får man en løn for, som er for høj efter Dansk Folkepartis mening.

Så sidder man i en situation, hvor man kan passe begge jobbene halvt, og så får man fuld løn. Er det så ikke alt for meget?

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Nu har jeg været erhvervsdrivende, jeg ved ikke i hvor mange år. Måske i 30 år har jeg været erhvervsdrivende, og jeg har aldrig, aldrig, passet mit job halvt, for det er der nemlig ingen, der kan leve af, og sådan er dét. Og det er ikke anderledes.

Men jeg vil gerne bede hr. Klaus Hækkerup om at svare på: Hvem skal betale det her gilde? Er det kommunerne, eller er det herinde, vi skal betale, hvis de lønninger skal sættes sammen?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Ja, jeg bad egentlig om en kort bemærkning for at rette en misforståelse i hr. Uno Larssons tale, nu får jeg så lejlighed til at rette én mere.

Hr. Klaus Hækkerup har *ikke* foreslået nogen lønninger sat op. Hr. Klaus Hækkerup har alene på Socialdemokratiets vegne foreslået, at man ikke skal kunne besidde to fuldtidsjob som henholdsvis borgmester og folketingsmedlem og hæve to fuldtidslønninger. Der er ikke nogen forslag om, at hverken det ene eller andet vederlag skal sættes op.

Men når jeg bad om en kort bemærkning, så var det, fordi jeg lyttede mig til, at hr. Uno Larsson måske har misforstået elementer i lovforslaget. Hr. Uno Larsson sagde, at han ikke kunne forstå, hvorfor man ikke kunne sidde som udvalgsformand, samtidig med at man også kunne være her.

Der tror jeg, at der ligger en misforståelse, for når vi taler om udvalgsformænd i kommuner i almindelighed, så svarer de til det, vi i dagligtale kalder for borgmestre i de store magistratskommuner, så er det altså også fulde job med fuldt vederlag og med et administrativt ansvar. Så hvis den misforståelse har været årsag til, at Dansk Folkeparti er faldet forkert ud i denne her debat, så synes jeg, at hr. Uno Larsson skal have mulighed for at rette det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti kan vi ikke støtte dette forslag med forbud mod dobbeltmandater.

Vi har den opfattelse, at hvis man i et parti ikke ønsker dobbeltmandater, så har man mulighed for at lave interne partiregler, der forhindrer, at dette finder sted, og hvis man som vælger ikke ønsker, at en person skal sidde både som borgmester og som folketingsmedlem samtidig, ja, så har man naturligvis mulighed for at stemme på en person, der tilkendegiver, at vedkommende ikke ønsker at varetage to sådanne poster samtidig.

Kl. 16.25

Når jeg tager afstand fra lovforslaget, er det ikke ensbetydende med, at jeg anbefaler brug af dobbeltmandater. Jeg har selv ved en enkelt lejlighed optrådt som borgmestercandidat, ikke med større succes i øvrigt, men jeg tilkendegav klart i den forbindelse, at hvis det skulle gå sådan, at jeg blev borgmester, så ville det naturligvis omgående have den konsekvens, at jeg ikke længere var medlem af Folketinget. Jeg betragter det også som værende overmåde besværligt at varetage sådanne to job samtidig.

Jeg ved lidt om, hvad det vil sige at løfte arbejdsbyrden som medlem af Folketinget, og vi har jo også haft lejlighed til i den kommunale verden at følge borgmestres arbejdsindsats ganske tæt. Derfor er det min konklusion, at det er overmåde vanskeligt – det må det være – at klare begge job tilfredsstillende.

Ikke desto mindre kan jeg konstatere, at der er personer, der har formået at løfte både opgaven som borgmester og som folketingsmedlem og endda også på en, så vidt jeg kan se, fuldt ud tilfredsstillende måde. Jeg forstår ikke personligt, hvordan det kan lade sig gøre, men det har altså fundet sted, og på den baggrund mener jeg ikke, vi skal have et generelt forbud mod dobbeltmandater. Derfor kan vi ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil bare spørge Det Konservative Folkepartis ordfører, som jo da i øvrigt holdt et udmærket og meget redeligt indlæg, om, hvorfor Det Konservative Folkeparti så kunne støtte forbud mod dobbeltmandater, når det gælder Europa-Parlamentet og Folketinget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen det er ingen ny problemstilling for Det Konservative Folkeparti. Vi har ikke nogen regel i Det Konservative Folkeparti, der siger, at det er umuligt at være folketingsmedlem og borgmester samtidig. Men vi har faktisk siden 1984 haft en intern skufferegulering, der siger, at vi ikke opstiller personer, som har til hensigt at være medlemmer af Europa-Parlamentet og Folketinget samtidig. Det føler vi er en hensyntagen til den særlige arbejdsopgave, det er at varetage jobbet som europaparlamentariker, som jo nødvendigvis hovedsagelig må foregå i udlandet.

Derfor har vi haft den interne skufferegulering, og det kunne man så sige er lige så ulogisk, som hr. Klaus Hækkerup påstår, at vores stillingtagen her er. Men ikke desto mindre har vi haft den ud fra den praktiske overvejelse, at det ville ikke være godt for Det Konservative Folkeparti, hvis man havde et dobbeltmandat af den karakter.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Al mulig respekt for Det Konservative Folkepartis skufferegulering, som jeg da i øvrigt synes er en ganske fornuftig regel. Det er selvfølgelig også derfor, vi har fremsat lovforslag om at gøre den generelt gældende.

Der er mig bekendt også i Det Konservative Folkeparti en skufferegulering om, at man ikke er borgmester og medlem af Folketinget samtidig. Jeg er i hvert fald bekendt med en borgmester, der, da han blev valgt til borgmester, udtrådte som folketingsmedlem, en repræsentant for Det Konservative Folkeparti.

Men det er jo ikke svar på mit spørgsmål, når hr. Knud Erik Kirkegaard siger, at Det Konservative Folkeparti er tilhænger af skufferegler, men ikke af formelle regler. Hvorfor var Det Konservative Folkeparti så med til at give mandat i Europaudvalget til at indføre forbud mod samtidig at være folketingsmedlem og medlem af Europa-Parlamentet? Hvorfor mente Det Konservative Folkeparti ikke ved den lejlighed, at det kunne man bare klare med sine skufferegler?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg vil gerne gentage, at vi mener, at jobbet som europaparlamentariker har en ganske særlig karakter, fordi jobbet nu engang foregår i udlandet. Og selv om der også kan være lange transporttider indenlands, så må det generelt være

sådan, at transporten til Bruxelles eller Luxembourg, eller hvor møderne nu bliver afholdt, vil være både besværligere og dyrere, end hvis det er internt her i landet, det foregår.

Kl. 16.30

Og derfor føler jeg ikke, der er nogen som helst manglende logik i konkret at indtage den stilling, at den form for dobbeltmandat ønsker vi ikke at støtte, men i øvrigt kan vi konstatere, at der er personer, som klarer de andre former for dobbeltmandater fuldt ud tilfredsstillende, så der er ingen mangel på logik i det. Det er at tage hensyn til jobbenes særlige karakter.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Hr. Klaus Hækkerup for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg forstår altså, at det er transporttiden, der er afgørende for, om Det Konservative Folkeparti er tilhænger af lovgivning om dobbeltmandater eller ej.

Det vil altså sige, at borgmestre, der bor i kommuner, som ligger så langt væk fra en lufthavn eller så langt væk fra en station, at de har en transporttid herind til København, der er længere, end det tager at flyve fra København til Bruxelles og nå ind til Europa-Parlamentet, i princippet sådan set burde være omfattet af den samme regel og dermed af forbud mod dobbeltmandater, mens borgmestre, der bor så tæt på, at de kunne klare det under den rejsetid, der er til Bruxelles, ikke burde være omfattet af det.

Er det sådan, Det Konservative Folkepartis grundholdning til det her spørgsmål skal forstås?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg er godt klar over, at man i Socialdemokratiet elsker regler, finurlige regler, stramme regler, rimelige regler, urimelige regler, bare det er regler, så er det godt. Vi er altså kommet frem til den konklusion, at det er sund fornuft at have et forbud mod dobbeltmandater i forhold til Europa-Parlamentet. Jeg har begrundet hvorfor.

Vi kan konstatere, at der i hvert fald vil være nogle borgmestre, der har en ganske kort transport til Folketinget her, og som er i stand til at kunne klare opgaven. Så kan man selvfølgelig spørge: Jamen burde vi så ikke have et forbud

mod borgmestre, hvis de har en lidt længere transporttid? Ja, det er det, som jeg forstår, at hr. Klaus Hækkerup mener.

Og her er det, jeg igen siger: Dette regeltyranni, regler for reglens skyld, er vi altså ikke tilhængere af i Det Konservative Folkeparti. Det overlader vi trygt til Socialdemokratiet, specielt så længe de sidder på oppositionsbænkene.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Må jeg gå ind her, for hr. Klaus Hækkerup har jo ikke mulighed for at replicere på det, hr. Knud Erik Kirkegaard siger.

Jeg synes, hr. Knud Erik Kirkegaard tillægger hr. Klaus Hækkerup det, han selv sagde. Socialdemokratiet har kun foreslået én eneste meget, meget enkel regel, nemlig at man ikke kan besidde både et folketingsmandat og samtidig være borgmester; to fuldtidsjob, der fuldtidsvederlægges, som der altså betales fuldtidsløn for og endda på et niveau, som de fleste ville være glade for at få deres byttet om med.

Jeg synes så i øvrigt, at hr. Knud Erik Kirkegaard i sin ordførertale holdt en rimelig klog balance og gav en beskrivelse af, hvad der var muligt, og faktisk også svarer ret godt til min egen personlige opfattelse. Derfor må jeg bare sige til hr. Knud Erik Kirkegaard: Mener Det Konservative Folkeparti, at demokratiet under nogen form ville lide skade ved, at vi fik en sådan enkel og klar regel, så vi sikrer, at også det, vi to er enige om, nemlig at det er stort set umuligt at bestride begge job, bliver vælgerne beskyttet imod? De ved jo ofte ikke, når de stemmer, om det kommer til at ske.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, så var det jo en specialist i indførelse af regler, der fik ordet. Hr. Ole Stavad elsker jo regler. Det gjorde han i hvert fald den gang, han var skatteminister, mange regler, så mange regler som overhovedet muligt.

Man kan ikke komme uden om, at det forslag, som Socialdemokratiet stiller her, er et langt mere vidtgående regelsæt end den meget enkle regel, der hedder, at man ikke kan være medlem af Europa-Parlamentet og Folketinget samtidig. Og i øvrigt mig bekendt: Den sidste, der opnåede valg til begge poster, trak sig fra sit medlemskab af Folketinget.

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hr. Knud Erik Kirkegaard har ret i, at vi tror, der er nogle steder, hvor det er klogt, at der er færdselsregler. Ellers tror vi, at der eksempelvis vil ske vældig mange uheld.

Denne regel er jo ikke en regel – og det er en meget, meget enkel regel, sagt til hr. Knud Erik Kirkegaard – der vil genere en eneste dansk borger, som skal hen at stemme. Den vil alene beskytte borgerne imod, at de stemmer uden at vide, hvad konsekvensen er, for når man stemmer til kommunevalget, ved man ikke, hvem der bliver borgmester.

Sidst vi havde valg, stemte vi på samme dag til kommunalbestyrelse, amtsråd og Folketing, og vi har oplevet, at der er nogle, der er blevet valgt til alle tre ting på samme dag. Her sikrer vi så, at man ikke kan komme til at bestride to fuldtidsjob med fuldtidsløn og fuldtidsopgaver, fordi det ikke er realistisk, at man kan udføre jobbene på en tilfredsstillende måde, i hvert fald ikke med de evner, de fleste af os har.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hvis man i Socialdemokratiet mener, det er bedst, at man ikke har mulighed for dobbeltmandater, er man jo i Socialdemokratiet velkommen til at indføre en regel internt. Det har jeg i øvrigt forstået, at man også har gjort.

Men jeg vil fastholde, at det ikke bør være en generel regel. Det vil være sådan, at man naturligvis som vælger er klar over, hvem der opstiller til flere forskellige poster. Og vil man være fuldstændig sikker på, at problemet med dobbeltmandat ikke kommer til at opstå, kunne man jo spørge vedkommende, før man stemte på vedkommende.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det næste ordfører, hr. Morten Homann.

Morten Homann (SF):

Jeg skal på vegne af hr. Kristen Touborg meddele SF's holdning til det her forslag.

SF er enig i, at dobbeltmandater, som hver især udgør noget, som ligner en fuldtidsstilling, skal afskaffes. Såvel hvervet som folketingsmedlem eller for den sags skyld europaparlamentariker som hvervet som borgmester anser vi for at være stillinger, hvor man må forvente, at der ydes en heltidsindsats. Derfor kan vælgerne med rette forvente, at personer, som bliver valgt

til at varetage sådanne stillinger, også vil anvende den fornødne tid på opgaverne.

Der til kan anføres, at hverken borgmesterløn eller folketingsvederlag for slet ikke at tale om EU-parlamentarikerens løn på nogen måde kan sammenlignes med den løn, f.eks. en specialarbejder får. Derfor forekommer det os, at man er lidt for bjergsom, hvis man vil tage to så høje lønninger til sig og samtidig næppe kan bestride opgaverne ordentligt.

Derfor kan SF støtte forslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Og så er det fru Marianne Jelved som ordfører.

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstre mener, at det er godt med visse regler, også færdselsregler. Men vi noterer os også, at en af de grundlæggende færdselsregler er: Kør efter forholdene. Det vil jeg gerne bruge som indledning til at komme med en venlig afvisning af Socialdemokratiets forslag og beklage, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte vores tidligere samarbejdspartner i dette forslag.

Jeg bliver også nødt til at bekende, at jeg for en gangs skyld er enig med ministeren – for en gangs skyld bare.

Vi mener, det er et meget individuelt anliggende, hvor stor arbejdskapacitet man har. Mennesker er forskellige, omstændighederne er forskellige, og der er meget stor forskel på, om man f.eks. sidder i en stor gruppe eller en lille gruppe, hvis man ved siden af har et byrådsarbejde af en eller anden karakter. Derfor bryder vi os ikke om en egentlig regel.

Vi er i Det Radikale Venstre heller ikke imod dobbeltarbejde. Vi er faktisk parat til at lave skattesystemet om, så folk får lyst til at arbejde endnu mere, end de allerede gør, fordi vi gerne vil have en tilstrækkelig stor produktion, så vi kan finansiere velfærdssamfundet i fremtiden.

Omkring europaparlamentsreglen, som jeg forventer jeg ellers ville få et spørgsmål til, og derfor foregriber jeg lige det, vil jeg sige, at den har vi meget modstræbende accepteret, og jeg er lige ved at tro, at udenrigsministeren dengang var en partifælle til mig. Jeg mener også, at sagen dengang var, at stort set alle andre lande lagde et mægtigt pres på at få den vedtaget.

Kl. 16.40

Jeg betragter det som et led i demokratiets vilkår, at vi bliver stemt ned billedligt talt og ikke altid kan komme igennem med de ædle og ideelle bestræbelser. Det ville også betyde, at

hvis Socialdemokratiet havde flertal her i Folketinget, måtte vi også underlægge os den regel, hvis Socialdemokratiet i sådan et tilfælde vedtog den.

Så den er accepteret i EU-sammenhænge, fordi vi ikke kunne andet, men da vi ikke skal stemme for Socialdemokratiets forslag her og ikke er afgørende for flertallet, så slipper vi for reglen herhjemme, og det er vi sådan set glade for i Det Radikale Venstre.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Og så er det hr. Mogens Nørgård Pedersen som ordfører.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

For at undgå koncentration og misbrug af magt skal der i samfundet ikke bare være en deling af magten, således at der er en adskillelse af den lovgivende og udøvende og dømmende magt. Vi mener også, at magten skal deles imellem de forskellige politiske niveauer i samfundet.

Vi mener således ikke, at det er formålstjenligt at varetage flere mandater på en og samme tid, men samtidig er vi af den overbevisning, at det er borgerne og de forskellige politiske partier, der selv må afgøre, hvordan man vil agere.

Derfor støtter vi ikke forslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Klaus Hækkerup.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg er jo i den for mig beklagelige situation, at jeg ikke kan takke for nogen velvillig modtagelse af vores i øvrigt, synes jeg selvfølgelig, udmærkede forslag. Jeg skal dog sige, at jeg synes, der var gode takter i både det, hr. Knud Erik Kirkegaard og det, hr. Mogens Nørgård Pedersen tilkendegav som holdninger.

Lad mig allerførst sige til fru Gudrun Laub – og rette en misforståelse – som mener, at det forslag, der er fremsat her, svarer til Socialdemokratiets regler, at det gør det ikke. Vores regler er anderledes og er i virkeligheden meget strengere, skrappere, om man vil. Så det svarer ikke til vores regler.

Og så må jeg også sige, at der ligesom har været en opfattelse af, at det var et andet lovforslag end det, vi faktisk har skrevet – selv om vi har gjort os meget umage med det – vi har debatteret i dag. Jeg vil gerne understrege, at det her lovforslag alene omfatter fuldtids aflønnede hel-

tidsjob i det offentlige. Det omfatter ikke formænd for udvalg, bortset fra den der specialitet, at der er nogle kommuner, hvor udvalgsformændene er borgmestre, men kaldes udvalgsformænd. Det er udelukkende heltidsjob, der er fuldtids aflønnede, vi siger mod med lovforslaget.

Når de to misforståelser er rettet, vil jeg også godt sige, at vi synes, det var naturligt at følge op på den enstemmighed, der var i Europaudvalget om at indføre forbud mod dobbeltmandater mellem folketingsmedlemmer og europaparlamentsmedlemmer, med også at indføre forbud mod, at man kunne være borgmester i en kommune og medlem af Folketinget eller borgmester i en kommune og medlem af Europa-Parlamentet. Der må dog være lige så langt at rejse for en borgmester, der er medlem af Europa-Parlamentet, som for et folketingsmedlem, der er medlem af Europa-Parlamentet.

Jeg vil også godt sige til hr. Mogens Nørgård Pedersen fra Kristeligt Folkeparti, at netop det hensyn, som han fremhævede i sin ordførertale, jo er det, der også er taget ved at skrive i den kommunale styrelseslov, at man ikke kan være borgmester i en amtskommune og borgmester i en primærkommune samtidig. Her er der fastlagt en klar adskillelse. Det var den, vi også havde ønsket indført i øvrigt.

Jeg tror, det var fru Gudrun Laub, der også var inde på, at de politiske partier og deres medlemmer selv må afgøre, om man vil opstille folk til dobbeltposter eller ej.

Jeg vil for det første sige, at det godt kan ske, at man kan afgøre, om man vil have dem opstillet, men man kan jo ikke afgøre, om de bliver siddende i dem, hvis de bliver valgt til dem.

For det andet har det desværre vist sig at være en alt for usikker kontrolmekanisme, sådan som vi har set det i Farum for nylig. Hvis man er i tvivl, og hvis fru Gudrun Laub er i tvivl, kan hun jo bare spørge de to Venstreforeninger, hvorfor der nu er to Venstreforeninger i Farum Kommune, nemlig en, der gerne vil have, at man kontrollerer det, og en, der ikke vil have, at man kontrollerer det.

Kl. 16.45

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at vi ser frem til udvalgsbehandlingen, og vi skal også nok bede om ministerens kommentar til både det politiske indhold og det juridiske indhold i lovforslaget. Så jeg ser frem til en fortsat behandling af lovforslaget i udvalget.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Hr. Klaus Hækkerup fremhævede, at Socialdemokraternes interne regler er betydelig strengere end det lovforslag her, og det tror jeg såmænd også er almindeligt kendt. Man kan stille op og blive valgt flere steder. Hr. Ole Stavad fremhævede, at ved sidste valg kunne man stille op tre steder og blive valgt tre steder, og først bagefter var det kendt, hvem der blev borgmester, og at det selvfølgelig var besværligt, og så måtte der tages stilling.

Det er vel netop vilkårene i et folkestyre. Mener hr. Klaus Hækkerup ikke, at det kan være lidt forkert i forhold til vælgerne, når man stiller op og bliver valgt, at man så ikke også er parat til at påtage sig arbejdet? For man kunne jo lige så godt sige, at når vælgerne har vist en person tillid og f.eks. ønsker, at en bestemt person skal sidde tre steder, er det måske netop, fordi de ønsker den person til stede tre steder.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jo, jeg mener da bestemt, at grundholdningen skal være, at man generelt skal påtage sig de job, man stiller op til. Jeg vil så bare have lov at spørge fru Gudrun Laub: Var det det, hr. Helge Sander gjorde, da han kort tid efter, at han var blevet valgt til borgmester, blev minister?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Nu er rækkefølgen vist ikke, at det er hr. Klaus Hækkerup, der stiller spørgsmål til mig, men omvendt. Men det, hr. Klaus Hækkerup efterlyste, var en form for kontrol med dem, der stiller op og bliver valgt.

Jeg synes, det er noget ufint i forhold til vælgerne, hvis ikke man er klar til også at påtage sig det job, man stiller op til. Når nu hr. Klaus Hækkerup blander hr. Helge Sander ind i det, er hr. Helge Sander jo ikke medlem af Folketinget. Der kan ske så meget i løbet af en periode på 3-4 år, og det kan ske for os alle sammen. Nogle bliver syge, nogle dør, og nogle får andre job, og nogle rykker til udlandet. Det kan ske undervejs, og der er jo ikke noget ejendommeligt i, at nogen siger ja til at blive minister, og man kan heller ikke før et valg vide, om man har mulighed for det.

Men hvis en person har mulighed for at blive borgmester, mener man så virkelig ikke, at der kan være en vis fordel ved, at der er personer,

som kan være flere steder på en gang og binde bro ved at flytte sig?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jo, jeg kan bekræfte over for fru Gudrun Laub, at jeg generelt mener og vi generelt mener, at man skal påtage sig de job, man stiller op til. Og jeg vil også godt sige, vi er helt enige i, at man skal respektere dødsfald. Vi forlanger ikke, at de derefter skal fungere.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

Forslag til folketingsbeslutning om en enklere kapitalbeskatning.

Af Anders Samuelsen (RV) og Marianne Jelved (RV).

(Fremsat 6/11 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Må jeg allerførst sige, at regeringen må afvise forslaget. Regeringen kan ikke anbefale, at der sker en forøgelse af erhvervslivets omkostninger gennem dårligere afskrivningsregler.

Kl. 16.50

Regeringen tror også, at man vil kunne forenkle reglerne for beskatning af aktieindkomst på en mere hensigtsmæssig måde. Vi er enige i, at der er behov for forenklinger i beskatningen af aktieindkomst, og vi skal ikke underkende det arbejde, der er lagt i forslaget.